Církev československá husitská Kladno

NA HORU

6

2017

Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Jr 29, 11–12

Milí přátelé, sestry a bratři v Kristu,

rok 2017 se pomalu chýlí ke konci a s ním i rok církevní. Nový církevní rok začíná adventem a my Vás v tomto čase milosti a naděje srdečně pozdravujeme.

K pozdravu z pastoračního dopisu se připojujeme i my v naší redakci a těšíme se, co pro nás další rok přinese.

Nedávno oslovily sestru Pavlu verše z knihy proroka Jeremiáše k sepsání limeriku. Slova o pokoji a naději k nám stále promlouvají, jsou posilou a povzbuzením i v těchto neklidných dobách, jsou potěchou i nyní v adventním čase, kéž povzbudí i vás!

Jr 29, 11–12

Co pro mne, Bože, máš, to skrýváš raději?

Zaslibuješ mi pokoj, přidáváš naději.

Vidoucně pravíš, že k tobě budu volat

a neztratím se lásce, co zlo uměla zdolat.

A vyslyšíš mé prosby – dříve či později…

Pavla Vlková

Urovnejte cestu Páně!

Iz 53, 1–7; Zj 18, 4–5; J 1, 19–28

Sestry a bratři, pokoj Páně ať zůstává s vámi.

Vstoupili jsme do adventu. Pocítili jste to? Nebo ne? Z toho, co se děje venku, to musí poznat každý, ale my víme, že o ten světský venek tolik nejde. V době adventu se často čte z Izaiáše, zmiňuje se Jan Křtitel, nakonec ze samých Janových úst zaznívají slova o beránku Božím, který snímá hříchy světa, slova opírající se o 53. kapitolu Izaiáše.

V evangelijním textu Jan vystupuje jako uvádějící osoba, jako ten, kdo uzavírá starozákonní dobu očekávání příchodu Mesiáše a současně svým působením vytváří podmínky pro jeho vystoupení. Základním rysem Janových kázání bylo ohlašování příchodu Božího království a tím i Božího soudu nad Izraelem. Že křest tvořil významnou část jeho působení, je patrné z pojmenování Křtitel. Jan pojímá křest jako vyjádření i prostředek prožitku očištění, prozření a následně i Božího přijetí. Neodkazuje na plnění litery zákona, zaměřuje se na pokání, vnitřní proměnu člověka. S tím se ale můžeme setkat i u ostatních proroků. Jan však hovoří o blížícím se Božím království, tuší, že dochází k zásadní události. Prochází okolím Jordánu a káže: *Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.*

Čas, který od té doby uběhl, je dlouhý, stejně jako je velké množství vody Jordánu plnící Mrtvé moře. Mesiáš mezitím přišel a Jeho slova, zjevující nám Boží pravdy, jsou i přes tuto délku času stále platná. Stejně současná však jsou i Janova slova. Hovoří k nám se stejnou naléhavostí jako kdysi.

Přibližme si výjev popsaný v evangeliích. Proč měla Janova slova takový účinek? Čteme o velkém množství lidí, jaké Jan dokázal oslovit, nebo alespoň znepokojit. Něco je na tom člověku z pouště, navíc podivně oděném, vyvádělo z jistoty. Přicházeli určitě z nejrůznějších důvodů, je však přesto třeba přiznat, že jich bylo mnoho.

Dokážeme si představit, že bychom tam mezi těmi lidmi stáli i my? Co by nám asi procházelo hlavou? I pro nás pokřtěné, silnější či slabší vyznavače Pána Ježíše totiž platí stejnou měrou Izaiášova slova začleněná do Janovy výzvy: *připravte cestu Páně, vyrovnejte stezky*!

Kolikrát jsme již tuto výzvu slyšeli, snažili se představit si, co všechno znamenají ty hory, propasti, vyvýšeniny či klikaté cesty, pokoušeli jsme se do toho promítnout své nectnosti a chyby, v pokoře jsme před Pánem klekali, a to jistě nejen v adventu, odpírali si, sloužili. K tomuto výčtu je třeba jen přidat logickou otázku: Přineslo nám to pokoj a mír, tepalo někdy naše srdce tak trochu jinak, vzrušením a tušením, že se stáváme svědky a snad i účastníky něčeho mimořádného, co je nade vše nejdůležitější?

Odpovězme v duchu a modlitbě sobě i Bohu.

Nestává se nám asi tak často, že bychom cítili krátké přímé spojení. Ať chceme či ne, máme v sobě ty propasti a vyvýšeniny, které nás od našeho Pána vzdalují, ale také máme v sobě touhu, upřímnost a lásku. Jinak bychom zde také dnes nebyli. Jsme vlastně jak ti lidé kolem Jana, toužíme po něčem, co náš život učiní lepším a šťastnějším. Jen jsme na tom již mnohem lépe, protože Pán Ježíš už jednou přišel, dal nám světlo, abychom viděli, dal nám Ducha svatého, abychom nemuseli bloudit, vybavil nás do života i na cestu, abychom šťastně došli do Božího království při Jeho druhém příchodu.

Je čas adventu, času, kdy se Bůh sklání k člověku, času, kdy má člověk k Bohu blíž. Už jenom skutečnost této nabízené blízkosti je škoda neprožít. Je to dar, dar nezasloužený stejně tak jako to vše, co máme, co nás obklopuje. Nyní nás kupříkladu obklopuje naše společenství, a to je velký dar, což jsme si mohli uvědomit mimo jiné i při našem posledním soustředění. Jsme zahrnuti Boží přízní. Važme si toho a v modlitbách děkujme za milosrdenství, nový život, pokoj a mír, které se nám nabízejí z tak štědrého obdarování. Amen.

Miloš Feller, adventní pobožnost 6. prosince 2017

Vytrvalost ve víře

Milí přátelé v Kristu, scházíme se dnes na soustředění před letošní adventní dobou. Téma dnešního soustředění je vytrvalost ve víře, a když jsem nad tím přemýšlel, napadly mě tři velmi známé příběhy z Lukášova evangelia. Ty nám přibližují, jak se má vytrvalost uskutečnit.

V osmnácté kapitole Lukáš uvedl tři příběhy za sebou, viz Lk 18, 1–17. Tyto příběhy zároveň následují po Ježíšově slovu o Jeho příchodu pro Jeho vyvolené. Každý z nich mluví do jiné situace, ale podíváme se, čím na sebe navazují. Pán Ježíš ve třech obrazech ukazuje, jak by měl vypadat náš postoj k Bohu. Minulou sobotu na soustředění rady starších jsme probírali toto téma k vzhledem k osobnímu vztahu s Bohem. Také tyto tři příběhy nás vedou k zamyšlení nad naším vztahem k Bohu.

První příběh je podobenství o soudci a vdově. Pán Ježíš často používal příběhy ze života, aby lidé mohli lépe pochopit, co jim chce říct. První příběh je jako z dnešní doby. Již v Izraeli v době, kdy žil Ježíš, se zřejmě dalo s takovým nespravedlivým soudcem setkat. Při vynesení rozsudku se neptali na Boží vůli. Takový zřejmě byl i soudce z příběhu. Za tímto soudcem neúnavně chodila vdova a doprošovala se práva, až to bylo panu soudci protivné, a tak jí nakonec vyhověl. Tento příběh má ukázat na Boží lásku a vytrvalost vdovy.

Bible mluví o Boží spravedlnosti, o Jeho lásce k lidem jako otce k dětem. Bůh slyší naše modlitby, ale má pro nás několik způsobů odpovědí. Často jen On sám ví, proč tímto způsobem odpovídá. Jeho odpověď někdy zní „ano“, jak by se nám to nejlépe líbilo, ale někdy také „ano, ale ne hned“.

Ježíš nám právě do takové situace dává za příklad tuto vdovu, která vytrvale chodí za nespravedlivým soudcem se svojí žádostí. Ježíš nás vybízí, abychom byli vytrvalí jako ona, i když Jeho odpověď zní „ano, ale ne hned“. I v Bibli nalezneme takové odpovědi: například Abraham očekává syna až do stáří a neví proč. Ježíš tento příběh končí ujištěním o Boží věrnosti a lásce. Na toto ujištění navazuje výzvou k vytrvalosti. Buďme vytrvalí v modlitbách a v důvěře v Boží lásku.

Druhý obraz, který Pán Ježíš vypráví, se odehrává v chrámě. Stojí tam dva muži. Jedním z nich je farizeus a druhým je celník. Kdo to byli farizeové? Skupina lidí, kteří věřili, že se svými skutky zalíbí Bohu. Slovo farizeus se podle biblického slovníku překládá: oddělující se. Jak to vyplývá z našeho příběhu, farizeové byli na toto své chování patřičně hrdí. Farizeova modlitba je tímto postojem poznamenána. On je přece bez hříchu a plní všechny povinnosti vyplývající ze zákona. Co bychom mu mohli vytknout? On se upřímně chtěl zalíbit Bohu. A byl na svůj život patřičně hrdý. A to bylo kamenem úrazu – pýcha. Bohu se však zalíbila modlitba celníka. Celníka nám Pán Ježíš dává za příklad. On je v očích druhých lidí ten, kdo je nástrojem římské nadvlády, a často svého postavení i zneužívá. Uvědomuje si však, jak žije, a do chrámu nepřichází pro pochvalu, ale s pokorou a vědomím vlastní hříšnosti. Tento muž poznal hloubku své hříšnosti, ve které žije. Jeho modlitba byla krátká, ale plná pokory. Bože, smiluj se nade mnou. Bůh miluje pokorné a pro ty, kdo poznají hloubku své hříšnosti, má povzbuzení, ospravedlnění a spasení. Abychom mohli poznat radost ze spasení, musíme nejprve poznat svou hříšnost, tak jako ji poznal i ten celník. Každý člověk potřebuje být očištěn Kristovou krví. Naše modlitby jsou pak pokorné a plné vděčnosti. Takové modlitby Bůh rád slyší. Pán Ježíš na jiném místě v souvislosti se zákoníky říká: *Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.* (Mt 23, 12)

Ve třetím obrazu je nově narozené dítě zcela odkázáno na své rodiče. Nic nedokáže bez jejich pomoci. Je vděčné za jejich péči. Tímto miminkem ale dlouho nezůstane, začíná z něj růst osobnost. Najednou se samo převalí, samo si klekne, samo začne lézt, samo udělá krůček, samo začne jíst. Samo. Ale když je nějaké nebezpečí, zase běží k rodičům. Najednou je tu škola a dítě je stále více z domova. Stačí si samo. Je to normální vývoj, a přesto Ježíš říká: *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde*. Pán Ježíš chce, abychom pochopili, že bez Něj není správné udělat ani krok. Máme být stále těmi, kteří potřebují Boží vedení a Jeho pomoc. Když si budu myslet, že už něco přece zvládnu sám, brzy klopýtnu anebo zabloudím. Potřebujeme prostou dětskou důvěru, ze které vyvěrá prostá vděčnost za každý krok s Bohem.

Abychom vytrvali ve víře, měli bychom být jako ta vdova. Bůh nás má rád a slyší naše modlitby a jistě odpoví. Máme být pokorní jako ten celník, protože si sami nic nezasloužíme, ale máme být za co vděční. Ježíš přece zemřel za náš hřích, my se jinak ospravedlnit nedokážeme. A nakonec potřebujeme na každý svůj krok Boží vedení jako malé děti. Buďme rozumní a držme se stále Boží ruky.

Phanuel Osweto, úvod ke sborovém soustředění

Ze života sboru

V minulém vydání jsme končili říjnem a dávali fotografii z ženské skupinky. Tentokrát začneme fotografií z listopadové biblické hodiny.

Každou středu se scházíme ke sdílení a modlitbám, pak pokračujeme biblickou hodinou, na které letos probíráme Markovo evangelium. V adventu pak místo biblické hodiny míváme adventní pobožnosti. První měl na starosti bratr Miloš Feller, jeho promluva je v úvodu tohoto Nahoru.

Při modlitbách sestra Stáňa vytrvale prosí, aby Pán přidal do sboru muže. Díky za ně! Vyfotila jsem jich několik při akci, když přestalo svítit horní světlo.

Na žebříku je Petr Chytil, pomáhá Tomáš Drtina, dozoruje Jiří Tučan, zkušenosti sbírá Kryštof Chytil.

Dívky na své listopadové skupince vyráběly dárečky k Vánocům.

Velkou radost jsme měli při bohoslužbě 19. listopadu, kdy byla pokřtěna sestra Zuzana Okonji. Věříme, že se v nebi radovali i andělé. K novému životu vyprošujeme hojnost Božího požehnání!

Požehnání k narozeninám dostali také listopadoví oslavenci Andrew Kasembe, kmotr Zuzany, Samuel Gallat, Stanislava Seifertová a Miloslava Maxová.

Na dětské skupince slavil narozeniny Adam Bilý. Děti mu blahopřály a společně to oslavily.

K adventnímu soustředění jsme se sešli v sobotu 2. prosince odpoledne v Komenského místnosti nejprve ke sdílení a modlitbám, po přestávce jsme se věnovali hlavnímu tématu – vytrvalosti ve víře. Úvod

k soustředění měl bratr farář Osweto a uvádíme ho v samostatném příspěvku.

V neděli 3. prosince zahájily děti bohoslužbu za zpěvu písně *Ejhle, Hospodin přijde.*

Před skončením bohoslužby přišel do sboru Mikuláš se svými dvěma anděly a se sáňkami se dvěma koši dárků. Nejprve dětem vyprávěl o svém životě, ptal se na jejich snahu být dobrými dětmi a nezlobit a pak již přistupovaly děti se svými příspěvky a dostávaly balíčky. Na závěr si ještě i rodiče měli zkusit zazpívat písničku a vykoupit tak svoje děti. A pak ještě společná fotografie:

Také druhou adventní bohoslužbu 10. prosince zahájily děti zpěvem písně *Ejhle, Hospodin přijde* a sestra Pavla zapálila dvě svíce na adventním věnci. V průběhu bohoslužby došlo opět k významné události. Bratr farář Osweto přivítal Evu a Samuela Gallatovy, kteří se již delší dobu aktivně účastní života sboru, a spolu se sestrou předsedkyní rady starších Pavlou Vlkovou je přijal za právoplatné členy Církve československé husitské. Po návratu z dětské skupinky pak pokřtil jejich děti Davida a Stelu. Srdečně gratulujeme a těšíme se spolu s nimi. Po požehnání pozdravil shromáždění i dědeček křtěnců bratr Milan Kern, kazatel BJB v Blansku.

Bratr farář také popřál oslavencům, kteří se narodili v prosinci – Josífkovi a Pavlínce Jandovým a Enosovi Okonji; bratru faráři popřála předsedkyně RS sestra

Pavla. Potom jsme ještě poseděli v Komenského síni při prodloužené a radovali se spolu s křtěnci i oslavenci.

Ve středu 13. prosince jsme měli pobožnost s adventními roráty, které se členy sboru nacvičila sestra Pavla Vlková. Na kytaru hrála sestra Eva Gallatová, na flétnu Kryštof Chytil. Promluvu jsem

měla na starosti já. Vzhledem k tomu, že bylo poměrně málo účastníků, doporučil bratr farář, aby se roráty i promluva zopakovaly při nedělní bohoslužbě.

Tuto bohoslužbu, v pořadí již třetí adventní, opět zahajovaly děti svou písní, zněly roráty a novinkou byl

betlém, který sestra Dana a dívky na jejich skupince zrenovovaly a za pomoci bratra Ríši nainstalovali a osvítili. Děkujeme!

Jarmila Chytilová

Biřmování ve Slaném

Byla třetí neděle v říjnu, krásné podzimní odpoledne, venku bylo teplo díky posledním slunečním paprskům, které nám ohlašovaly konec babího léta, a ve vzduchu bylo cítit očekávání něčeho velkého. Ve slánském sboru se dnes koná svátost biřmování. Už je to tady, pomyslela jsem si dnešního rána. Tolik očekávaná chvíle, na kterou jsme se já, sestra Irena a bratr Martin tolik připravovali, již nastala. V mysli se ohlédnu, jaká cesta nás zavedla až k tomuto okamžiku.

Bezmála půl roku jsme se všichni pečlivě připravovali pod vedením našeho zkušeného a velice znalého bratra faráře Jurka (Standy – jak mu všichni ve sboru říkáme). Standa byl náš průvodce na cestě ke svátosti biřmování, vše nám trpělivě vysvětloval, objasňoval, ale také upozorňoval, co vše tato svátost obnáší. Není to jen „takový nějaký ceremoniál“ (jak by si mnozí nezasvěcení mohli myslet), ale klade důraz na aktivní zapojení biřmovanců do života církve. A to není snadný úkol. V rámci této svátosti jsme žádali Ducha svatého o jeho dary, které nám v tomto nelehkém úkolu pomohou a které povedou nejen ku prospěchu našeho sboru a církve, ale věřím, že i ku prospěchu těch lidí, kteří se Boha teprve snaží najít. S pomocí Boží jistě můžeme pomoci i těm, kteří Boha zatím ani nechtějí najít, neboť nejsou přesvědčeni o tom, že toto je ta správná cesta, kterou by se měli nechat dát vést.

Dary Ducha svatého jsou skutečné rozličné, ale velmi užitečné a praktické. Například takový dar moudrosti a dar rozumnosti – kéž by takovými dary oplývali všichni ti, kteří nám vládli a vládnout budou; či takový dar zbožnosti a dar svaté bázně před Bohem – někdy nabývám dojmu, že spousta lidí zbožně uctívá spíše majetek a peníze; dar služby a dar povzbuzování – někdo by si mohl pomyslet „a co je na tom složitého někoho povzbudit?“, jenže ve skutečnosti je těžké někoho povzbudit tak, aby to bylo skutečně pozitivní a aby daného jedince spíše ještě nezlomil. Zajímavým darem je dar rozpoznávání duchů. V dnešní době je velmi složité rozpoznat, zda člověk, se kterým jednáme a který se nám jeví jako přítel, takový skutečně je. Co když nám pomáhá s nějakým nekalým úmyslem? Upřímně se přiznávám, že v životě s tím mám velký problém. V lidech se vždy snažím najít to dobré a nějak se nemohu vyrovnat s myšlenkou, že jsou mezi námi i zlí lidé, kteří se kvůli svému prospěchu nebojí druhému ublížit. Bohužel věřím, že se může stát, že i v církevním sboru se může objevit někdo, kdo se bude tvářit jako přítel, a ve skutečnosti se bude snažit jen svést ostatní na scestí či je využít. Vždyť kdo byl takový Jidáš?

Darů je opravdu mnoho, ale ten, kdo o tyto dary žádá, s nimi musí umět naložit a musí se umět správně chovat, aby je využil tak, jak si Bůh přeje. Jedná se o ovoce Ducha svatého, jakými jsou láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Vždyť jak by bylo naloženo například s darem mocných činů bez sebeovládání? Či s darem služby bez trpělivosti? A tak bychom mohli pokračovat.

Svátost biřmování byla pro slánský sbor velkou událostí. Přijel bratr biskup, přijely rodiny biřmovanců a přišli se podívat i ostatní lidé, kteří na bohoslužby tak často nechodí. Kéž by se i tito lidé otevřeli síle Ducha svatého a nechali ho na sebe sestoupit. Moc bych si přála, aby dary, kterými nás Duch svatý obdaroval, působily

nejen uvnitř církve, ale i vně. Abychom přitáhli, oslovili a přivolali co nejvíce lidí, kteří se na církev zatím dívají jako na společenství, které je menšinové a nezasahuje jim příliš do života. Ale to je špatně. Měli bychom jim ukázat, že církev má hodně co nabídnout již teď!

Pavla Prouzová

Svatba

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska (1 K 13, 13)

Tento verš zdobil svatební oznámení našeho bratra Davida Danielčáka a Silvie Špačkové. Společné příjmení mají Dobiášovi. Při jejich návštěvě ve sboru nám o tom pověděl víc, ale už předtím napsal:

„Vzali jsme se v sobotu 11. 11. v 11 hodin v evangelickém kostele v Bukovce nedaleko Pardubic, u Lázní Bohdaneč. Malebný, tichý kraj rybníků, luk a lesů. Toto místo má pro nás velký význam, protože se zde o výstavbu kostela zasloužil a následně v něm až do konce svého života 50 let sloužil Silviin prapradědeček, evangelický farář a historik Josef Dobiáš Bukovský (1831–1908). To jsme se dozvěděli až v polovině června z náhodně procházeného křestního listu Silviina dědečka, a to už jsem vlastně i já byl několik dní oficiálně Dobiáš, nikoli Danielčák, protože jsme se se Silvií před svatbou dohodli, že budeme užívat společné příjmení Dobiášovi, jelikož moje příjmení – a kvůli tomu i jméno – mi lidé celý život komolili, a tak jsem tím nechtěl trápit ani svou budoucí manželku. A jelikož jsme neměli žádné místo vhodné pro svatbu, které by se líbilo nám oběma, prapradědeček nám tím doslova "seslal" řešení. I když ani tak to potom nebylo tak jednoduché, protože střecha kostelíka je v havarijním stavu a vypadalo to, že svatba na podzim nebude možná, protože sbor obdržel dotaci na opravu krovu a střechy. Ale v září nám nakonec svatbu v bukovském kostele umožnili, protože jednání se stavební firmou se protáhla a rekonstrukce se tak odložila až na jaro 2018. Musím říci, že jsme nemohli najít lepší místo ☺. A bukovský sbor ČCE i zdejší bratr farář František Plecháček (který nás i nakonec oddal) nám vyšli maximálně vstříc.“

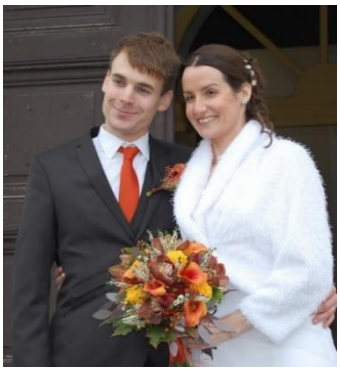

Svatby se zúčastnil i náš bratr farář Osweto, který tam přivezl i blahopřání z našeho sboru.

Pozvání od seniorů fotografů

V říjnu skupina seniorů fotografovala v našem kostele. Fotografie jsou k dispozici na jejich albu http://fotodigilabsenior.rajce.idnes.cz/1_husitsky_kostel_Kladno/ . Dostali jsme od nich pozvání:

Partu seniorů fotografů z kladenského Labyrintu zaujala architektura židovské synagogy. Proto jsme nafotili zajímavý interiér Husova sboru. Vytváříme ale i jiné paměťové záznamy. Podívejte se na naše fotoalbum.

Zveme mezi sebe všechny příznivce fotografie. Scházíme se každý čtvrtek od 9 hodin dopoledne. Mobil k fotografování také stačí. Ale co je nejdůležitější, jsme prima parta, probereme vše, od nemocí až po focení.

Dovolujeme si přidat jeden z telefonických kontaktů 725 844 677. Těšíme se na Vás.

Zdeněk Chytil, instruktor fotokroužku

Společná sborová dovolená

bude ve dnech **4.–11. srpna 2018** v hotelu Diana na Benecku http://www.hotel-diana.cz. Ubytování s polopenzí činí 4 200 Kč (600 Kč na den); děti od 3 do 14 let včetně platí poloviční cenu, tj. 2 100 Kč za týden. Do konce ledna je třeba se přihlásit sestře Kamile Krucké a v únoru zaplatit zálohu 50 % z ceny.

Týden modliteb za jednotu křesťanů

proběhne od 14. do 19. ledna vždy v 18 hod.
V modlitebnách jednotlivých kladenských církví budou mít promluvu kazatelé z jiné denominace:
Ne: CASD – Phanuel Osweto, CČSH
Po: CB – Evgeniy Cgarikov, CA
Út: ČCE – Martin Chleborád, ŘKC
St: CČSH – Daniel Kaleta, CB
Čt: ŘKC u sv. Floriana – Zdeněk Martasek, CASD
Pá: CA Dům techniky – Jiří Neliba, ŘKC

Program setkávání o Vánocích

Ne 24. 12. Štědrý den v 15 hod. a ve 23 hod.
Út 26. 12. na Štěpána v 9 hod.
Ne 31. 12. bohoslužba v 9 hod.
silvestrovské posezení v 15 hod.
Po 1. 1. 2018 sdílení a modlitby v 10 hod.

Pravidelná setkání budou opět po Novém roce

Otevřený kostel
je k dispozici každou středu od 15:00 do 16:30.

Úřední hodiny
pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9:00 do 11:00 a ve středu od 15:00 do 16:30.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu http://ccshkladno.unas.cz

Datum vydání: 20. 12. 2017
Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková
Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.